Frankrijk – Spanje juli 2006

Aan de al dan niet welwillende lezer, belangrijke waarschuwing:

Zoals steeds is dit het verslag van een serie feiten, door mij opgetekend, op de manier zoals ik meen ze mij te moeten herinneren. Wie er bij was zal ongetwijfeld sommige fragmenten van dit relaas herkennen, en andere als totaal vreemd, uit de lucht gegrepen zelfs, ervaren.
Voelt U zich in het kruis gegrepen na het lezen van de hierna volgende tekst?
Geen nood, de greep is zwak en ik heb fluwelen handschoenen aan.
Want, als het over reisverslagen gaat, dan zie ik, als opmerkzame observator, de dingen soms net iets anders dan de onervaren deelnemer.
Of ik selectief te werk ga bij het uitkiezen van de onderwerpen? Diegenen die me beter kennen weten het antwoord ongetwijfeld: uiterst selectief!
Was u er dit jaar niet bij? Geen nood. Volgend jaar komt er immers weer een nieuw reisverslag...
Wat maakt het uit.

Hét boek van het ogenblik is ongetwijfeld 'Secretum' van Rita Monaldi & Francesco Sorti. Daarom hier dan een citaat van abt Melani ontleend aan dit meesterwerk:

> *“Ik zeg: Als de Heren mijn boek dik toeschijnt, moet u er maar de helft van lezen; als het te dun lijkt, moet u er maar wat bij doen; als het te helder lijkt,troost u er zich dan mee dat het minder moeite kost om het te begrijpen; als het te duister lijkt, zet u er maar commentaar bij in de kantlijn; als het te laag-bij-de-gronds van stof en stijl blijkt te zijn, des te beter, dan zal het minder lijden als het valt dan het zou doen bij grote hoogte.”*

Beste Rita en Francesco, jullie zijn zalig(makend).

Opmerking:

Van veel van de foto’s in dit verslag zijn niet van mijn hand, maar ze zijn wel ***public domain*** *en van het internet geplukt. Ze zijn en blijven dus eigendom van de respectievelijke auteurs, maar je mag ze wel gebruiken voor van alles en nog wat.*

Voorts spreekt het voor zich dat dit verslag enkel voor privé en non-profit doeleinden mag gebruikt worden.

Frankrijk - Spanje juli 2006 dus.

En zo was het nog maar eens juli. De reismicrobe (of trek-kriebel zo u wil) stak de kop weer op.Er zijn een paar samenkomsten aan voorafgegaan, maar de knoop was snel doorgehakt: deze keer ***Spain or bust***....

1 - To camping car or not to camping car.

Twee zwerfwagens stonden vertrekkensklaar op zaterdag 8 juli 2006. Twee zwerfwagens? Neeeee !!! De Rimor was verkocht! En de opvolger, een kloeke Dethleff was er nog niet...

Familie H (die van de Autostar) was er nogal gerust in. De familie VC (die van de Dethleff) zou het zaakje wel voor mekaar krijgen. Hebben ze toch altijd al gedaan, niet?
Alleen, de familie VC was er niet zo gerust in...
Er was nogal wat administratieve weerstand mee gemoeid.Maar, u raadt het al, eind goed al goed en met een paar dagen vertraging kon ook de familie VC de tocht naar het zuiden aanvatten.
En de nieuwe aanwinst was zo waar volledig onderkelderd!
Voor wie die laatste uitspraak cryptisch lijkt; blijkbaar is dit de nieuwste terminologie om te omschrijven dat het ding een dubbele bodem heeft. Voor alle duidelijkheid, zo iets dus waar men smokkelwaar of andere onnuttige dingen in steekt om ze dan kilometers ver mee te zeulen en na enkele dagen het bestaan er van volledig te vergeten. Bijzonder nuttig dus...
Ondertussen deed de familie H zich tegoed aan bourgondische avondmaaltijden bij een uitgeweken West-Vlaming ergens in het Zuiden van Frankrijk.
De opbeurende telefoongesprekken die de heer B (familie H en mét zwerfwagen en duidelijk onder invloed van gegist druivensap) tijdens het nuttigen van zo een maaltijd voerde met de heer R (familie VC en zonder zwerfwagen) hebben er gelukkig niet toe geleid dat de familie VC alsnog van de aanvang van hun reis zou afzien. En dat de maaltijden bijzonder waren moge gezegd zijn. Eten en drinken à volonté! En nog lekker ook.
En warm dat het was. Dat geeft natuurlijk dorst. Water dat we gedronken hebben. L I T E R S !
Er was natuurlijk ook wijn. Ook à volonté. En dat liet mijnheer B zich geen tweemaal zeggen.
De stemming kwam er zo waar in. In die mate zelfs dat toen iedereen eens terug in de zwerfwagen zich te ruste gelegd had, mijnheer B zo nodig de stilte wilde doorbreken met de aanhef van een lied.
“'t Is stil aan de overkant” klonk het uit volle borst.
Wat door de anderen prompt werd onthaald op een verregaand misprijzen.
Mijnheer B die onmiddellijk begreep dat zijn zangtalenten verder niet op prijs gesteld werden deed er dan maar het zwijgen toe.
Hoewel, ik meen me te herinneren dat de melodie nog enige tijd na-geneuried werd. En niet door mijnheer B...
Ondertussen had de familie H ook niet stilgezeten en als resultaat daarvan was hun koelkast buiten dienst.
Maar geen nood, de heer B is een handige Harry en die zou dat euvel wel eens gauw fiksen.

Neen, niks te maren, mevrouw A kreeg haar zeg niet en binnen de kortste keren had mijnheer B het bewuste onderdeel in handen. Weliswaar onherstelbaar beschadigd nu, maar toch, punt
bewezen: het ding kan er uit...
Het dient gezegd, de heer B heeft de volgende dagen bij herhaling (tot in den treure zou ik zelfs durven stellen) te horen gekregen dat hij wellicht toch beter niet zijn technisch kunnen had tentoon gespreid. Met andere woorden, mevrouw A was behoorlijk overstuur door het ontbreken van koelcapaciteit (voor de leek: de koelkast kon nu niet meer op gas gebruikt worden).
Maar geen nood: zolang we konden rijden of ergens staan waar 230 volt voorhanden was werkte de frigo. Alleen, we stonden stil en er was geen 230 volt voorhanden...

Mevrouw A zou evenwel mevrouw A niet geweest zijn mocht ze het daarbij laten.
Plan: er diende een verkoper van 'mobilhomes' gevonden te worden in de buurt en die zou ons wel kunnen helpen. Ofwel de koelkast herstellen ofwel ons laten weten wie ze dan wel kon herstellen.
We gingen ondertussen dus eerst maar fijntjes gaan kayaken. Tijd brengt raad.
Of niet?
Blijkbaar waren de maaltijden van de uitgeweken West-Vlaming niet goed verteerbaar, want mevrouw A's gezicht begon zowaar alle kleuren van de regenboog te vertonen en de maaltijd van gisteren kwam terug te voorschijn.
Verscheidene malen zelfs.
Tóch navraag gedaan bij de kayak-verhuurder en jawel hoor die wist ons te zeggen waar we moesten zijn. Tot zo lang konden we gerust van zijn elektriciteit gebruik maken. Vriendelijke jongeman. Tot puntje bij paaltje kwam en de verdeler van mobilhomes zeer verbaasd was dat wij 'reden' met een mobilhome.
Wijze raad van tante Kaat: in Frankrijk is een zwerfwagen een 'camping car'. Een mobilhome is een gedrocht op wieltjes dat eventueel verplaatsbaar is. Enfin, iedereen kon er nog goed mee lachen.
Behalve mevrouw A, want de koelkast herstellen, nee, dat ging niet.

2) De Ronde van Frankrijk

Ondertussen was de familie VC ook ter plaatse geraakt en zoals voordien reeds afgesproken zouden we naar goede jaarlijkse gewoonte een rit van de Ronde van Frankrijk gaan 'beleven'. Pracht gelegenheid voor mijnheer B om zijn technisch kunnen nogmaals te botvieren op de ondertussen beruchte en verguisde koelkast.
Het dient gezegd: iedereen hield zijn hart vast... Niets zo eenvoudig als een koelkast die op 230 volt nog werkt dan ook daadwerkelijk op 230 volt te laten werken.
We hadden toch een STROOMOMVORMER bij zeker. Dat dingetje maakt toch 230 volt...

De rest van het verhaal ga ik jullie besparen. In het kort, de stroomomvormer trok de batterij in een oogwenk leeg en de koelkast werkte nog niet. Mijnheer B kreeg van mevrouw A de vriendelijke doch dwingende raad om er nu maar mee op te houden. We hadden nog meer dan 2 weken verlof voor de boeg.
Waarom doen we dit allemaal toch?
Wel, er is de Ronde van Frankrijk. Zo genoemd naar haar stichter, de heer Frank Rich, een Engelsman, wat de Fransen dan later verbasterd hebben naar 'Frankrijk'.
Chauvinisten zijn het, ja.
Enfin, De Ronde is een jaarlijks wederkerend gebeuren waarbij een stelletje fraaie dames zich wurmen in een opgetutte wagen en allerlei prullaria voor de voeten van verbaasde omstaanders gooien die dat dan op hun beurt gretig oprapen en verzamelen, om later aan de kinderen en kleinkinderen te kunnen bewijzen dat ze er bij waren.
Voor meer info: zie http://fr.wikipedia.org/wiki/Tour_de_France_cycliste

Dienen die prullaria ergens toe? Jazeker, er waren petjes bij, en eindjes worst en koffie en nog een hoop andere dingen die weliswaar geen onmiddellijk nut hebben, maar waarover wij althans zeer fier waren om ze bemachtigd te hebben.
Ter info; de worst was lekker. De koffie maar gewoontjes. En de petjes zijn van niet al te degelijke kwaliteit.

Ter afsluiting van De Ronde van Frankrijk komen er dan nog een stelletje hufters op hun fiets de dames in de karavaan achterna gereden. Waarom doen ze't toch in hemelsnaam?
God mag het weten. Het was 35 graden warm en ze konden onmogelijk bij de dames geraken want er was een kordon van gemotoriseerde politieknapen die de fietsers netjes van de dames gescheiden hielden.
Rare jongens die renners.

Verduiveld snel !

En speciaal voor mijnheer K (die er dit jaar niet bij was) ook nog even het volgende. Ja, ook dit jaar hebben we een drinkbus bemachtigd (nee, niet de jongedame).
We onderzoeken nog van wie precies die zou kunnen geweest zijn (de drinkbus dus), maar er stond met zwarte stift de initialen “T.B.” op geschreven.
Misschien zegt je dat iets?

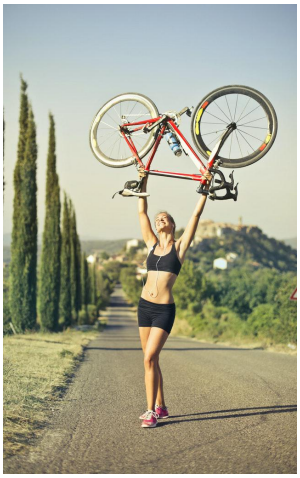

(Te bezichtigen bij mijnheer R, na afspraak. Wij aanvaarden enkel schriftelijke biedingen.)

En wat is er heerlijker dan na de doortocht van De Ronde een gezellige BBQ te houden?
De familie VC had een BBQ set bij de hand die op gas werkte (garage en onderkeldering weetjewel, wat daar allemaal in kan man).
Wat we echter niet wisten was dat er nu precies op de plaats waar wij opgesteld stonden een microklimaatje heerste. Gisterenavond, om klokslag 6 uur, felle regen waarbij we ons zalig hebben laten nat worden in een tropische regenbui. En vandaag, terwijl we de BBQ aan het installeren waren, weerom die ellendige regen.

Wij vluchten.
Na goed 10 km rijden terug heerlijke zonneschijn. En weer verdorie 35 graden. Bloedheet. En wij maar snakken naar een fikse regenbui.
Wij dus terug naar het dorp van de uitgeweken West Vlaming: Générargues.
Bij onze aankomst enkele dagen daarvoor werden we reeds begroet door het plaatselijke ontvangstcomité en de man (had iets te maken met het gemeentebestuur en we verdenken hem er van dat hij de burgemeester was) verzekerde ons dat we zonder problemen op het gemeenteplein konden staan en overnachten.
Dé geschikte plek dus, te meer daar er op een boogscheut van het dorp een bambouserai was.
Een bambou wat?
Een bambouserai. Da's een plaats waar ze bamboe kweken.
Ah.
Ze hebben er ook een restaurantje, dat hemelse geuren verspreidde. Ondergetekende waande zich voor een ogenblik terug in het Verre Oosten.
Maar, zaak was om iets meer te weten te komen over bamboe. Wat hebben we geleerd? Wel, allereerst dat bamboe wel degelijk kan bloeien (juist ja, heb ik ook verkondigd), maar dat het een fabeltje is dat dezelfde soort bamboe overal ter wereld op hetzelfde moment gaat bloeien en daarna doodgaat. Daar ging mijn stelling dus in de mist.
Gelukkig werd de eer gered door de melding dat het in theorie zo wel kon voorkomen. Maar het was zeker niet de regel.Iets twijfelachtig wat we vernamen: reuzebamboe kan op zijn best wel tot 180 cm per dag groeien.
Je zal je was maar te drogen gehangen hebben aan een draad die tussen twee zulke knapen gespannen is en die dan 's avonds terug willen binnenhalen.
Enfin, daar ging dus mijn plan om een potje met stekje te kopen en mee naar huis te nemen. Zie je ons al thuis komen met een staak bamboe van 30 meter die door het dak uitsteekt. Belachelijk idee.
Dan maar een boekje over bamboe gekocht.
En wat lees ik daar een week later in? Jonge scheuten van pas gekweekte reuzebamboe groeien niet meer dan normale bamboe, zijnde een paar cm per week...
Willen de goden niet dat ik een bosje reuzebamboe in mijn tuintje heb? En tóch zal ik er hebben. Wacht maar af.

Bon, zo iets zou dat moeten worden zie.

En, een ontegensprekelijk voordeel van het bezitten van een bamboebos is dat daar pandabeertjes op afkomen.
In de bambouserai in Frankrijk is het alleszins gelukt. Zie foto hieronder, genomen in de bambouserai!

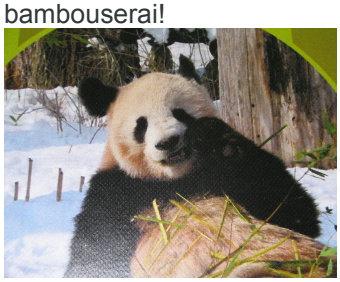

3) Naar zee!

Wat is er verkwikkelijker dan na de verschroeiende hitte van het binnenland een koele zeebries op te zoeken?
Mevrouw A wist nog van één van de vorige uitstappen dat we ons makkelijk konden installeren langs de kuststrook tussen Sète en Cap d'Agde.
Wat heet makkelijk ja. Op een broeihete zondagnamiddag, als heel Frankrijk zich daar aan die kuststrook nestelt... En wij hebben zeker een open strook van 15 meter nodig om ons ietwat deftig te kunnen plaatsen. Gelooft u in wonderen? Wij hebben er een andere (plattere) benaming voor: hoerenchance! Vinden we na enig over en weer gerij toch een plaats zeker waar we beiden gemakkelijk kunnen staan.

Enig punt van discussie: is het nu 'hoerenchance', mét de tussen-n of is het 'hoerechance', zonder de tussen-n?

Klus geklaard en de rust keert weer in het kippenhok.
Jonge heer J vindt het prachtig om in het frisse water te plonsen en zich daarna behaaglijk in het zand van het strand te wentelen. Wel, je moet er maar opkomen.
Een frisse pint (uit mijnheer R's persoonlijke -en gekoelde- voorraad) brengt de nodige afkoeling en plannen worden gesmeed om een plekje te vinden waar we de komende nacht kunnen doorbrengen.
Ons pas veroverd plekje is dan wel idyllisch en prachtig gelegen (zicht op zee), maar blijkt volgens welingelichte bron (mevrouw A dus) niet zo veilig te zijn na het invallen van de duisternis. Veiligheid voor alles, dus besluiten we tegen een uur of 7 om op te kramen en veiliger oorden op te zoeken. Ons oog was gevallen op een staanplaats dicht bij het stedelijk aquarium (wat dat ook wezen mag) in Cap d'Agde.
Geen nood, mijnheer B's GPS loodst ons feilloos naar waar we wezen moeten. Hoewel het af te leggen parcours nogal bochtig is en we met z'n allen de indruk krijgen dat we rondjes aan het draaien zijn, komen we ten lange laatste toch bij onze bestemming aan.
Probleem: er staat een abri, zo een kotje waar een wachter in huist en er is een slagboom. We kunnen niet verder.
Mijnheer B besluit dat het dan toch maar stilaan tijd wordt om zijn bril op te zetten.Wat staat daar nu precies geschreven op dat bordje boven die slagboom? De ogen worden tot spleetjes genepen en de letters worden één voor één ontcijferd en geabsorbeerd.

V i l l a g e N a t u r i s t e.

Wat?
Is dat wat ik denk dat het is?
Zo'n plek waar iedereen in zijn nakie rondholt?
Nee, dat was nu niet écht wat we zochten. Beraad. De familie VC sluit zich bij deze gedachtegang aan. Alleen juffrouw M (familie H), die gewend is om zonder enig textiel om het lijf de sauna te delen met de eerste de beste wildvreemde Fin maakt er niet veel van.
Gelukkig heeft de voorzienigheid (en waarschijnlijk ook de planner van het dorp) dit soort situaties voorzien en met een elegante beweging kunnen we net vóór de slagboom door naar

iets wat “SORTIE” heet.
Een 50-tal meter verder is de bewuste staanplaats.
Oef.
We hebben heerlijk geslapen en ik betwijfel dat iemand van ons die nacht een pyjama aanhad...

4) Barcelona here we come!

Voorlopig genoeg Frankrijk achter de kiezen. Spanje lonkt.

Maar wat zegt U? Secretum is niet hét boek van het ogenblik?
Wablieft? De Da Vinci Code is dat?
Nu verbaast u me toch.
Ok, toegegeven, Secretum was hét boek van 2004, maar wat maakt dat nu uit. Ik ben het nú aan het lezen. Trouwens, wat bent u wijzer geworden na het lezen van de Da Vinci Code of na
het zien van de film er van? Niets hé! Alles is fake. Alleen dat van die dijband (de cilice dus), dat blijkt te kloppen. Maar de rest? Verzinsels man! Vlot geschreven, daar niet van, maar wat is de toegevoegde waarde? Enkel wat entertainment.
Volksvermaak, ja.
Opus Dei bestaat, dat wel. Maar dat die zo een albino in dienst hebben om mensen van kant te maken? Zeg nu zelf, is dat niet wat ver gezocht?
Bij mijn weten is dat trouwens een donkerharige van het Aziatische type, met een klein snorretje. Toch geen albino zeker...
Maar, neem nu Secretum. Dat boek staat bol van waarheidsgetrouwe informatie. Wisten jullie bijvoorbeeld dat tot in de 18de eeuw een kardinaal niet per se een priester was? Dat is pas revelerend vind ik. Kardinaal Albini was maar nipt priester op het moment dat het conclaaf van 8 oktober 1700 aanving. Hij liet zich nog snel priester wijden op 6 oktober omdat hij toen reeds nattigheid voelde en werd inderdaad tot paus gekozen op 23 november. Het toppunt was dat hij, geen priester zijnde, dus ook geen bisschop was of kon zijn. Hij, die enkele dagen na zijn priesterwijding tot paus verkozen werd en daarmee bisschop van Rome werd...
Kardinaal Albini diende dus nog tot bisschop gewijd te worden ná de pausverkiezing, en wel door een collega kardinaal, vermits de vorige paus dood was en hij moeilijk zichzelf kon wijden.
Jaja, dat waren nog eens tijden hé.
En geen fantasie!

De Da Vinci Code? Volksverlakkerij ja. En diene Dan Brown maar beweren bij hoog en bij laag dat veel van wat hij geschreven heeft waar is. Ik vraag me af hoeveel dat “veel” dan precies is.
Geef mij maar Umberto Eco of het duo Monaldi & Sorti.
Waar gaan we naartoe? Maria Magdalena de vrouw van Jezuke en daarna geëmigreerd naar Zuid-Frankrijk... Tarara. Met alle Chinezen, maar niet met den dezen.
En à propos van die Tarara. Wisten jullie dat Tarara's werkelijk bestaan?
Kabouters, die bestaan niet. Dat hebben we proefondervindelijk vastgesteld. Kan je zelf ook nagaan. Laat 's avonds de afwas maar eens staan. En als die dan 's morgens netjes gedaan is en opgeruimd, ja, dan bestaan er kabouters, want wie zou dat anders wel gedaan hebben? Maar telkenmale ik de afwas laat staan en 's morgens mijn kop in de keuken steek, wat staat dan daar? Jawel, diezelfde afwas.
En waarom weet ik nu zo zeker dat Tarara's bestaan? Wel, als een kabouter de keuken binnenkomt, die gaat zoals reeds gezegd de vaat doen en ruimt alles netjes op.
En als een Tarara de keuken binnenkomt?
Die zegt “tarara” en laat de vaat voor wat hij is.
En vermits ik al altijd 's morgens dezelfde vaat van de dag ervoor in de keuken aantref...

Bon, waar waren we gebleven? Op naar Spanje dus.
Het overnachten in de buurt van dat naturistendorp viel vrij goed mee. Mijnheer R en mijnheer B hadden op de middenberm van de belendende straat (in gezelschap van een koele pint, Kriek voor mijnheer B en Carlsberg voor mijnheer R) waarlijk een prachtig uitzicht op de toevoer van wagens die zich aanmeldden aan de poort van het dorp. Wat ons opviel was dat de meerderheid van de bezoekers heren waren. Zou dat op iets wijzen? Een veeg teken misschien? Wie zal het zeggen? Wij in ieder geval niet want wij bleven netjes buiten de omheining.
Misschien een volgende keer...Spanje was nog maar een boogscheut verwijderd van Cap d'Agde. Op de kaart althans.

In werkelijkheid hebben we het beste deel van de dag al rijdend doorgebracht. Wat weerom opmerkingen teweeg bracht van mevrouw A, die liever op een snellere manier ter plekke zou geraakt zijn. Maar ja, de GPS “*giveth and taketh*”. En we wilden geen péage betalen. Het landschap was prachtig en per slot van rekening zijn we nog op een fatsoenlijk uur in El Port de la Selva gearriveerd.
Tof stadje, maar begin daar camping L'Arola eens te zoeken.

Wij wisten op geen kilometers na waar dat zich dan wel kon bevinden.

Een parking vlak bij zee, die gekraakt was, zodat zwerfwagens er tóch op konden bracht enig respijt. Daar we naar El Port de la Selva gereden waren op aanraden van mevrouw A lag het voor de hand dat zij zou uitzoeken waar die bewuste camping dan wel mocht zijn. Niet ver van waar we ons tijdelijk hadden geïnstalleerd bleken nog zwerfwagens te staan.
Mevrouw A verzamelde haar beste Spaans en vertrok op onderzoek.
Mevrouw K (familie VC) was ondertussen zeer attent en bedacht mijnheer R en mijnheer B met een frisse pint (hún frigo werkte duidelijk wél). Het weer was goed en het bier koud.
Wat kan een man nog meer wensen?
Daar vraag je me wat.
De voorbijschrijdende landschappen bewonderen bijvoorbeeld.

En er wáren landschappen! Dat zeer zeker.
Camping L'Arola bleek op 50 meter afstand te zijn van waar we stonden.
Doenbaar dus.

De eigenaars / uitbaters van de camping waren zeer vriendelijke mensen en er werd al gauw de nodige plaats gemaakt zodat we ons konden installeren.
Maar nu moet je maar eens proberen om een drieënhalve ton zware zwerfwagen, zonder stuurbekrachtiging, gedurende een tiental minuten te manoeuvreren. Warm dat het was. En dorst dat je daar van krijgt.
Mijnheer R voelde duidelijk mee met mijnheer B (hoewel die eerste wél stuurbekrachtiging had) en bood aan om samen van de airco te genieten. In de bar van de camping natuurlijk.
Mijnheer R bleek goed voorbereid op reis gegaan te zijn. Had bij een vriend een cursusboek '*Spaans in drie dagen*' geleend en wilde de ingestudeerde kennis nu aan de praktijk toetsen.
Wat we wel onmiddellijk doorhadden is dat het Franse '*santé*' niet met het Spaanse '*santos*' overeenkomt. Enig zoekwerk in het woordenboek leerde dat 'santos' eigenlijk 'heiligen' zijn. What's in a word. A su salut! dan maar.
De uitbaters bleken ook in het bezit van een koppel honden. De één, een soort bloedhond, een Rottweiler en de ander van het type 'kleine ijsbeer'.

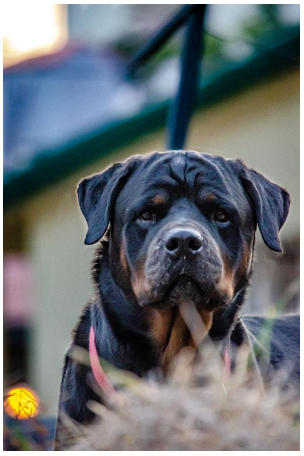

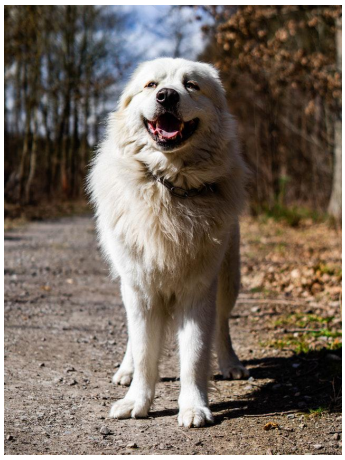

Bij iedere heildronk die mijnheer R en mijnheer B uitbrachten bedachten beide mammoeten ons met een grijnzende blik, welk ons hart deed ineenkrimpen.
Er werd snel de theorie ontwikkeld dat dit efficiënt zou kunnen afgestopt worden door het consumeren van nog enkele dranken, waartoe dan ook prompt werd overgegaan. Dit tot groot jolijt van de andere kroeggasten en tot afschuw van de dames A en K die de heren B en R in een vrij opgewekte stemming terug in ontvangst namen.
De avond viel al snel en onze achterbuur, Werner, een overjaarse Duitser (een zeer minzaam man overigens) had zijn naaste buren uitgenodigd op een BBQ. Wat roken ze heerlijk, zijn gegrilde verse sardines. We kregen gelijk het water in de mond en er werd unaniem beslist dat wij dat 's anderendaags ook zouden op het menu zetten. De heren R en B kregen de opdracht
toegewezen om voor de verse sardines te zorgen.
Zowaar een kolfje naar hun hand.

Na een fiks ontbijt ging de heer B ‘s anderendaags ‘s morgens te rade bij zijn achterbuur om aan de weet te komen waar hij die heerlijke sardines vandaan had.

- *Wir haben genossen von das geroech von ieren gebakken sardienen gesterenabond.*
- *Aber, wir haben nur Fleisch gebraten!* antwoordde Werner.
- *Ah.*

Zoals u al merkt verlopen conversaties in het Duits niet altijd in de gewenste richting. Mijnheer B heeft dan uit beleefdheid maar geïnformeerd waar hij dat naar sardines ruikende vlees dan wel vandaan had. Hetgeen verbaasd opgetrokken wenkbrauwen van Duitse zijde opleverde. Gelukkig had Werner een uitstekend gevoel voor humor.

El Port de la Selva is een vissersdorpje. Er is dus een haven en een vismijn waar de dagelijks aangevoerde verse vis aan de man / vrouw gebracht wordt.
Voor twee doorwinterde visventers zoals de heren B en R kon zulks natuurlijk niet beter uitkomen. Ze vertrokken spoorslags richting haven.
Wat ze wel niet konden inschatten was dat de haven bedrieglijk veel verder van de camping verwijderd was dan zich op het eerste zicht aandiende. Het zal u, opmerkzame lezer, onderhand al wel duidelijk zijn dat deze tocht uitputtend was en gepaard ging met een enorm vochtverlies. Gezondheid boven alles zeggen we maar en in de haven bleek de Club Nautic gevestigd te zijn...Terrasje. Parasolletje. Gemakkelijk zittende stoelen.
Nog iets nodig?
Een opvallend blonde jongedame kwam naar ons toegesneld. Het vriendelijke, doch ietwat meewarige lachje dat haar gezicht sierde verried haar mensenkennis en zonder dralen informeerde ze naar onze wensen.
Mijnheer B kreeg van de aanblik van deze bevallige schoonheid zowaar de krop in de keel en vergat op slag dat hij er vier jaar avondschool Spaans had opzitten. Met een ietwat beverige hand stak hij twee vingers in de lucht in de vorm van een v-teken en kon nog net stamelen “twee pintjes alstublieft”.
Tot ons beider niet geringe verrassing kregen we prompt als antwoord “Jazeker heren. Komt er aan.”
De onderkaken van zowel de heer B als de heer R vielen plots naar een onnatuurlijk lage stand, met als gevolg dat de veelvuldig aanwezige vliegen hun keelgat vrijelijk in en uit konden. De heer R was de eerste die bij zijn positieven kwam en sneerde naar de heer B “Dat hadde niet verwacht hé!”.
Nee, niet verwacht. Een tropische verrassing in Hollandse chocola (of eerder, omgekeerd kan ook geweest zijn).
We stonden te popelen van ongeduld om de biertjes in ontvangst te nemen en een ietwat uitgebreidere conversatie met de lieve dame te voeren.
Blijkbaar was ze op de een of andere manier in dat gat terechtgekomen en trachtte ze nu een beetje de kost te verdienen met het bedienen van toeristen in de Club Nautic.
De uitbaters spraken enkel maar Spaans en zij enkel Engels en Nederlands. Houdt dus steek hé.
Veel meer hebben we van haar niet vernomen. Mijnheer B heeft enkel opgemerkt dat ze van die prachtige staalgrijze ogen had, waarmee ze schijnbaar moeiteloos door je heen kon zien, tot in het diepste van je ziel. Onrealistisch.
Maar prachtig.
Tot mijnheer R, die alles vanuit een ietwat andere gezichtshoek kon zien, er mijnheer B op attent maakte dat ze een tattoe op haar rug had.
Een tattoe?
Ja, amaai zeg.
Geen tattoetje zoals in het voorbeeld hieronder.

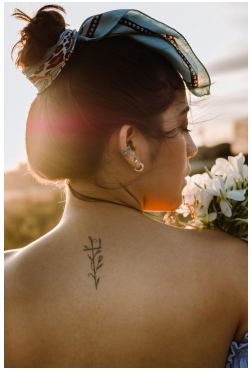

Maar een TATTOE om U tegen te zeggen!

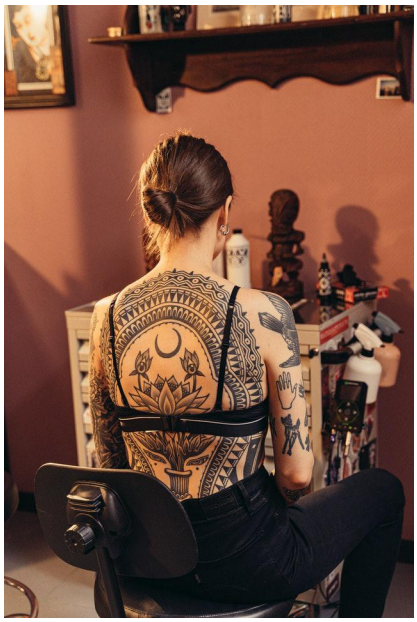

Spijtig, maar vóór we een meer diepgaand gesprek met haar konden aangaan liet ze ons weten dat haar dienst er op zat en dat ze haar siësta ging houden. Dwaze Spaanse gewoonte. We blijven dus met enkele prangende vragen zitten:
- tot hoe ver ging die tattoe nu feitelijk?
- en wat was haar naam?
- zou ze 's anderendaags terug op post zijn?
We hebben haar niet meer weergezien. Ik noem haar Lucy. “Lucy in the sky with diamonds...” Lieve Lucy, je mag het ons niet euvel duiden. Je was een lust voor het oog en het oor en we hebben uitermate genoten van onze korte doch boeiende ontmoeting. Waar je nu ook mag zijn, het ga je goed.

Begrijpe wie kan, maar de dames A en K hadden enige moeite met de uitleg van de heren R en B dat ze na zooo lang zoeken nog geen sardines op de kop hadden kunnen tikken.
Onze argumenten dat we enkele gezellige kroegen gevonden hadden, met uitermate vlotte bediening (in het Nederlands zelfs) en waar verfrissingen geschonken werden aan democratischer prijzen dan in de bar van de camping werden zonder pardon van tafel geveegd.
Ondankbaarheid is 's werelds loon.
Het werd dus een spaghetti avond.
Wat ook heel gezellig is.

Na een nachtje natte dromen (althans voor rekening van de heren B en R) werd beslist om een rustdag in te lassen. De dames en de kinderen zouden zich vermeien aan het strand, terwijl de heren R en B de stad zouden gaan verkennen.....

Nee, eerlijk, mijnheer R had werkelijk een boodschappenlijstje bij (mijnheer B had geen specifieke opdracht gekregen dus hij waagde het maar om lukraak iets te kopen in de supermarkt, wat dan later weerom afgestraft werd door mevrouw A; gebrekkige coördinatie zullen we maar zeggen)
En nee, we hebben haar niet meer weergezien, onze lieve Lucy.

5) Barcelona.

Wanneer je je een doel voor ogen stelt, dan dien je ook het nodige te doen om dat doel te bereiken. Barcelona dus, ten langen leste.
De GPS werd geprogrammeerd op Camp Nou.
Camp wat?
Ik hoor het al. Net zoals de familie H zijn jullie leken in het voetbal.
Camp Nou is de thuisbasis van de FCB, oftewel de *Football Club Barcelona.* Waar Van Himst, Eddy Merckx, Joop Zoetemelk en konsoorten hun pluimen verdiend hebben. Een soort bedevaartsoord dus voor voetbalminnend Vlaanderen (en Camp Nou bereiken viel eigenlijk nogal vlot mee). De familie VC, allen uitmuntende voetbalkenners, waren in hun nopjes. Beverig gingen ze staan aanschuiven aan de ingang van het enorme stadion. Vooral jonge heer K was sterk onder de indruk. Dé tempel van het voetbal kunnen betreden. Zowaar een levensdroom die in vervulling ging.
Dus, K, je kan vanaf nu van iets anders dromen. Je zal wel ergens nog een liefje hebben zeker?
Jonge heer M en jonge dame M (familie H) die de familie VC vergezelden waren iets minder onder de indruk van het gebeuren en besloten na kennisname van de grootte van het nogal forse entreegeld om toch maar van het bezoek af te zien.

Ok, ok. Ik weet het. Jullie geloven me niet.
Nu, hier dan het bewijsmateriaal.
Dan Brown geeft precies één pagina verantwoording voor zijn verhaal, zonder bronvermelding.
Monaldi & Sorti geven 35 pagina's verantwoording (documentatie zoals ze het zelf noemen), mét bronvermelding.
Wie gelooft u nu?
Dit even terzijde.

Camp Nou dus.
Enkel jonge heer J bleek ietwat teleurgesteld na zijn bezoek aan Camp Nou. We weten er het fijne niet van, maar het lijkt me toe dat de familie VC dit bezoek bij een komende gelegenheid nogmaals moet overdoen.

6) Barcelona – j'en ai mare!

Wee de onverlaat die zich met de wagen in Barcelona waagt. Zélfs met GPS.
Zo eenvoudig het was om naar Camp Nou te rijden, zo moeilijk was het om naar een camping in de buurt te rijden.
Camping?
Ja. Spanje is nogal onvriendelijk voor zwerfwagens. Zwerven, dat kan wel, maar overnachten, dat doe je best op een camping. We hadden dus een camping voor ogen en de 20 km die ons er van scheidde werden door de GPS aangegeven in 1 uur en 20 minuten rijtijd.
Belachelijk, niet?
Ja man, drie volle uren hebben we er over gedaan.
En na zo ongeveer 2 uur rijden werd de GPS van de heer B zodanig gestoord door instructies van mevrouw A dat besloten werd om mevrouw A en mevrouw K van plaats (en wagen dus) te laten wisselen. Mevrouw K heeft duidelijk een veel toegeeflijker karakter dan mevrouw A en de rest van de tocht verliep in relatieve stilte.
Wel zijn we voorbij de ingang van de camping gereden zonder dat we er erg in hadden.
Geen probleem toch? Even rechtsomkeert maken.
Meer dan een half uur heeft dat rechtsomkeert maken geduurd.
Met ondertussen nogmaals een echtelijke crisis die de familie H doormaakte.
Enfin, na enige yoga-ademhalingsoefeningen en opperste concentratie zijn we er dan toch in geslaagd om bij de tweede poging de ingang van de camping te nemen en wonder boven wonder, er was nog plaats voor 3 campers.
Die ene die net voor ons binnengereden kwam, en wij twee dus.
Geluk? Neen, hoerenchance noemen wij dat!

De avond werd vlot afgesloten (frigo van mijnheer R werkte op volle kracht) en al meteen werden plannen gesmeed om 's anderendaags Barcelona te bezoeken. Met de bus naar de stad!
Besloten werd dat we ons in 3 groepen zouden opsplitsen.

Groep 1: mevrouw A, juffrouw M en jonge heer K. Zij planden een stadsbezoek via de toeristenbus. Da's dus een bus voor toeristen. Goed gezien. Die rijdt een rondje door Barcelona en komt steevast terug aan het punt waar je opgestapt bent. Wel handig. Je stapt op en af waar je wil en er zijn massa's van die bussen (en makkelijk herkenbaar, want ze zijn allemaal onder dezelfde brug doorgereden die net iets te laag was, zodat de bovenverdieping nu het dak mist).

Groep 2: mijnheer R en jonge heer M. Zij planden een alternatieve stadstoer. Voor hen was een bezoekje aan de Rambla wel meer dan genoeg (we spreken nu dus over middagtemperaturen van 35 graden en meer). Lijkt me wel zo verstandig.

En dan ten slotte Groep 3: mevrouw K, jonge heer J en ondergetekende. Zij vormden de achterhoede en zouden de camping niet verlaten. Iemand moest zich toch over de honden S en E ontfermen? En daar kwam nog bij, als extra motivatie, dat mijnheer B zijn boek nog niet uit had. Ja, S E C R E T U M van Rita Monaldi en Francesco Sorti.
Onthou dat nu.

In de rijpe namiddag kwam mijnheer B plots het duo heer R en heer M tegen die vrolijk de camping kwamen opgewandeld. Vrolijk? Ja, bijna uitbundig. En ze hadden wat te vertellen! Blijkt dus dat als men de Rambla afwandelt, men bij het standbeeld van de heilige Columbus uitkomt.
Daar de Spanjaarden een enorm respect hebben voor de Italiaan Columbus, die door de Portugezen wandelen gestuurd werd, hebben ze zijn standbeeld op een verhoogje opgesteld, zodat ie goed te zien is van alle kanten.

Ja, mijnheer R, bezie de foto maar eens goed. Die is NIET van u! Gepikt op internet.

Jonge heer M wist te vertellen dat men op de Rambla de meest gekke dingen ziet en kan kopen. Mijnheer R beaamde dit door prompt een Belgische driekleur te voorschijn te toveren, welke hij voor een prikje had kunnen kopen in één van de zijstraatjes van de Rambla.

Nú zijn we échte Belgen, en morgen is het 21 juli: onze nationale feestdag.
Frietjes, mosselen én Belgische vlag hoog in het spant.

Blijkbaar waren er nog andere bezienswaardigheden.
Barcelona is wereldberoemd omwille van één straat: La Rambla.
Bon, eerste punt van discussie: is het La Rambla of Las Ramblas?
Wees gerust, de naam van de straat is La Rambla. Enkelvoud dus.
Waar komt dan die hardnekkige Las Ramblas (meervoud) vandaan?
Brengt Internet raad? Jazeker.

> *La Rambla or Les Rambles (Catalan)/Las Ramblas (Spanish) is an iconic and busy street in*
> *central Barcelona, popular with both tourists and locals alike.*
> *A kilometer-long tree-lined pedestrian mall in the Barri Gòtic, it connects Plaça de Catalunya in the center with the Christopher Columbus monument at Port Vell. Usually full*
> *of street theatre, cafés and market stalls, it serves as the emotional hub of Barcelona.*
> *Officially, La Rambla is a series of shorter streets, each differently named, hence the plural*
> *form Les Rambles. From the Plaça de Catalunya toward the harbor, the street is successively the Rambla de Canaletes, the Rambla dels Estudis, the Rambla de Sant Josep, the Rambla dels Caputxins, and the Rambla de Santa Monica. Construction of the Maremàgnum in the early 1990s resulted in a continuation of La Rambla on a wooden walkway into the harbor, the Rambla de Mar.*

't Is dus eigenlijk één straat, met allemaal verschillende namen, maar die allemaal beginnen met “la Rambla”. Vandaar dus dat ze spreken van Las Ramblas (mv)
Slaap rustig nu. Please.

Maar we dwalen af. Zoals reeds gezegd is de Rambla dé plek bij uitstek om een vertekend beeld van Barcelona ingeprent te krijgen. Allen daarheen natuurlijk. En mijnheer R en jonge heer M voorop.
En ze hebben wat gezien hoor. Hoewel, persoonlijk vind ik dat de Rambla 's avonds nog meer charmes heeft, als de travestieten de stoepen bevolken en iedere voorbijganger aanklampen. Dat heeft iets vind ik. De als dames vermomde heren hopen wel dat u, -man of vrouw, maakt niet uit- zich bereidwillig zal terugtrekken in het kamertje dat ze allemaal, o zo toevallig, vlakbij in de buurt hebben.
Stelt u zich nu alstublieft niets voor! Nee, ik ben NOOIT met één van hen meegegaan. Foei, dat u daar zelfs maar aan gedacht heeft!
Bereidwillige dames zijn er ook alom te vinden. En deze zijn zeker zo opdringerig dan de verklede heren.
En neen! Hoe komt u er bij? Ook deze dames hebben zich mijn gezelschap moeten ontzeggen.
Maar we dwalen weerom te ver af. Hoewel...

Mijnheer R en jonge heer M hadden het plan opgevat om enkel de Rambla te verkennen en het daarmee voor bekeken te houden. Niets aan de hand hoor; een meerderheid van toeristen
doet dat.
Opvallend was wel de vele “kunstenaars” die overdag de Rambla bevolken. (zoals hiervoor reeds aangehaald bevolken 's avonds en 's nachts óók kunstenaars de straat, maar dan van een ander gehalte)
Veel van die kunstenaars hebben het zich in hun hoofd gehaald om helemaal niets te doen. Wat ze dan wel doen? Wel, dat is het em nu juist: ze doen h e l e m a a l n i e t s !
Ze bewegen niet, niet eens een knipoog. Het lijken wel standbeelden. En dat blijkt nu juist de bedoeling te zijn: dat argeloze voorbijgangers deze “kunstenaars” geld toestoppen om niets te doen. Goed gevonden, niet?
Blijkbaar is er wel een manier om ze uit hun kunstbeleving te krijgen. Ga er voor staan, neem opzichtelijk een foto en gooi niks in hun bedelnap. Gegarandeerd krijgt u een vingertje...

Links, d'as nen echte. En rechts ook.

Één man echter bleek boven dat alles te staan. Het viel mijnheer R en jonge heer M plots op dat alle blikken niet meer op de “kunstenaars” gericht waren, maar op één van de toeschouwers.
Deze toeschouwer had door vergetelheid of een speling van het lot, wie zal het zeggen, geen textiel om het lijf. Het enige dat hij droeg waren slippers en een schouderzak. En geen enkele van de Rambla artiesten die daar tegenop kon..

Allee, toe, bezie die foto eens goed.
Valt jullie niets op?
Maar natuurlijk, die gast wandelt doodgemoedereerd tussen een keet van Kentucky Fried Chicken en McDonalds!
Dat kan toch geen toeval zijn hé.
Waar zat die man (mannelijkheid geverifieerd op echtheid door de heren R en M) op te broeden?
Was dat misschien een reclamestunt?
Ik vond hem alleszins goed geslaagd.
Misschien een ietsje expliciet, maar wel geslaagd.
Of had die toevallig een grote “Q” op zijn borst getatoeëerd?

7) Op naar de Pyreneeën.

Een eerste vraag die ons bekruipt: hoe wordt dat nu precies geschreven?
Al eens goed op de titel van deze pagina gelet? Lijkt voor de hand liggend, niet? Maar waarom schrijven we niet bv

- Pirineën
- Pyreneën
- Pyrineëen
- Pyreneën

Nee, niks van dat alles.
Het is dus Pyreneeën, met eerst een ‘y’, dan een ‘e’ en op het eind drie ‘e’s, met twee puntjes op die LAATSTE ‘ë’.
Onthouden nu, want op het eind van dit verslag volgt een toets!
Pyreneeën dus.
Een streek die ondergetekende nog niet verkend had.
Ja, wel ooit al eens in Lourdes geweest, maar dat was om met Jezuke en Maria te spreken hé (mijn ma was daar bij, dus toen niet veel op café gezeten).
Mevrouw A (mijn echtgenote dus) heeft ooit een reis naar Lourdes voor 2 personen gewonnen in een loterij, maar toen mij ter ore kwam dat dit een regelrechte bedevaart was heb ik mij prompt en zeer beslist uit het avontuur teruggetrokken. Bedevaarten, niets op tegen, maar naar Lourdes is toch niet echt mijn ding. Wanneer ik op bedevaart ga, dan is dat naar Bangkok. Heeft ook zo z’n charmes vind ik persoonlijk en daar gebeuren ook dagelijks wonderen.

Er blijken verschillende wegen vanuit Barcelona naar de Franse Atlantische kust te vertrekken. Na enig zoekwerk en doorgedreven redeneren werd beslist om Frankrijk terug binnen te vallen via Gabas.
Vlak in het hartje van Parc National des Pyrénées Occidentales. En wat schrijft men zoal over dit park?

> *Wel, het Parc National des Pyrénées Occidentales werd gecreëerd in 1967 om ten minste een deel van de hoge Pyreneeën te vrijwaren van de ontwikkelingen die modern toerisme met zich meebrengen – ski resorts, wegen, restaurants op de top van de bergen, parkings en andere voorzieningen. Het park grenst over meer dan 100 km aan de Spaanse grens: van de Pic de Laraille (2147m), tot voorbij de Pic de la Munia (3133m). Varierend in hoogte tussen 1070m en 3298m (de Pic de Vignemale).*
> *In het park bevinden zich een honderdtal meren, meer dan een dozijn valleien (dat zullen er dan 13 zijn hé) en ongeveer 400 km gemarkeerde wandelwegen.*

Wat vertellen ze zo nogal? Moet je zelf maar lezen op internet (http://france-for-visitors.com/pyrenees/parc-national.html)
Er blijken veel wilde diersoorten voor te komen, waaronder de bruine beer, een stel gieren, arenden en “caperaillies”. Wat die laatste zijn weet ik niet, maar ik wilde ze jullie niet onthouden.
Ik gok op kwartels of konijntjes of zoiets.
Het artikel eindigt met een scheldpartij richting argeloze kamperende toerist, die er zijn vuil en voetstappen zou achterlaten. Dus: waar konden wij nog beter zijn?

Wat onmiddellijk opviel wanneer we de Spaans-Franse grens overstaken, waren de hordes koeien die overal vrij ronddwaalden.
Wij, mensen van “de buiten”, hadden reeds koeien gezien, maar in zo'n aantallen en dan ook nog eens parmantig in het midden van de weg stappen, daar hadden we ons niet aan verwacht.
Koeien alom dus.
Blijkbaar zaten er ook enkele verdwaalde paarden tussen en aan de nadere kant van de berg, massa's schapen.
Voor de stedelingen onder jullie, even ter verduidelijking:

KOE = het beest langs het witte bestelwagentje

PAARD = het beest met de 4 poten tot op de grond

SCHAAP = ... deze kan niet missen hé

Één van de kenmerken van de Pyreneeën is dat er veel bergen zijn. Niet zo spits als de Alpen, waaruit ik wil afleiden dat de Pyreneeën ouder zijn dan de Alpen, of ze hebben meer te lijden gehad onder het toerisme.
Die laatste stelling wordt gedeeltelijk onderschreven door de voornoemde website een paar slides terug (http://france-for-visitors.com/pyrenees/parc-national.html). Je zal het maar bedacht hebben.

En, zoals ooit door een illustere Nieuw-Zeelander pittig gesteld: “Bergen zijn er om beklommen te worden!”
Gezien de hoogte die overwonnen diende te worden om de dichtstbijzijnde berg te beklimmen werd in onderling overleg en met unanimiteit beslist om de berg te beklimmen met een kabellift
(téléfrique in het mooi Vlaams).
Hierbij was de onderliggende gedachte dat dit wel minder vermoeiend zou zijn dan te voet. Luiheid siert de mens...
De honden mochten mee (met de lift) en wij stoere Vlamingen zouden dat bergje dan wel op een drafje naar beneden lopen.
Nu blijkt echter dat zelfs het neerwaarts beklimmen van een berg niet ieders ding is en mijnheer B had het er duidelijk moeilijk mee. In die mate zelfs dat hij driemaal een knieval gedaan heeft, hierbij geholpen door een overijverige Epagneul Breton (nee, geen volksstam in Frankrijk, maar een hondenras).
De top van de berg bleek het exclusieve gebied te zijn van massa’s schapen en enkele grote vogels.
En om overvliegende grote vogels in volle vlucht te fotograferen dient men bij de pinken te zijn. Pluim op de hoed van mijnheer R. Mijnheer B was ruimschoots te laat om het gebeuren op gevoelige plaat vast te leggen.

Foto mijnheer R

Foto mijnheer B

Wat ons select gezelschap reeds lang wist was dat jonge heer M een verwoed visser is. Zo van dat soort dat 's morgens om half vier opstaat, naar het meer holt, om eens daar toegekomen vast te stellen dat hij zijn lokvoer vergeten is.
Dit leidt echter algauw tot buitengewone vindingrijkheid en blijkbaar is het mogelijk om met vers gevangen sprinkhanen ook nog forellen te verleiden.

8) Naar zee.

Weer naar zee? Ja, maar dit maal naar de Atlantische kust. Mimizan om precies te zijn, of zoals men zegt in mooi Frans: “a surfers paradise”.
Mevrouw K was er op gebrand om haar aangeboren surftalent ten toon te spreiden. Hoe konden we zulks weigeren...

Voor de geïnteresseerden, in Mimizan is een behoorlijke staanplaats voor zwerfwagens, met water en elektriciteit en al. Alles gratis.
Alleen komen er 's morgens vroeg (zo rond 9 uur dus) als agenten vermomde knapen een “taxe de séjour” innen van ik dacht iets van een 8 euro. Nu ja, toch goedkoper dan op een camping en met alle vrijheid die zwerfwagenbezitters zo koesteren. Geen afsluiting, geen slagboom en voornaamste, geen tentjes waar je per ongeluk kan over rijden.
Of we dat laatste ooit gedaan hebben? Nee hoor! Hoe komt u er bij om zo iets te vragen? Mimizan dus. En hier dan het bewijs dat we er écht geweest zijn:

Met op de foto vlnr de jonge heren M, K en J.
(diene gast in het midden met zijn t-shirtje aan is mij onbekend)

En mevrouw K dan, zal u zeggen?
Wel die heeft niet gesurfd. Te gevaarlijk zo bleek.

Het einde van onze uitstap kwam zo stilaan in zicht en de lokroep van mosselen werd sterk. Zeer sterk. Uitermate sterk zelfs.
Mijnheer R herinnerde zich dat hij op een vorige uitstap mosseltjes gegeten had in een plaatsje niet zo ver van Mimizan vandaan: La Tranche sur Mer.
Na een liederlijke beschrijving van de kwaliteiten van de kok van mijnheer R in ontvangst genomen te hebben zijn we, de kwijl uit onze mondhoeken druipend, spoorslags vertrokken naar La Tranche (sur mer, wel te verstaan).
Staanplaats voor zwerfwagen verzekerd vlak bij het restaurant, aan de “phare” van La Tranche.
Mijnheer R verzekerde ons dat er een meeneem gedeelte was. Zelf de casserollen voor de frietjes en de mosselen meebrengen, uur afspreken en smullen maar.

En nu ga ik iets doen wat ik anders nooit zou doen:

RESTAURANT FACE AUX FLOTS
164 rue du phare
85360 la tranche sur mer

***Téléphone** : 02 51 30 47 11*

***Contactez ce restaurant :** Informations Restaurant Face Aux Flots*
Nombre de couverts : 60

Prix à partir de :
Les menus : 13.00
La carte : 8.00

***Thème** : Traditionnel*

Les Spécialités :
Crêperie
Pizzéria
Poisson et fruit de mer
Viande

Description Restaurant Face Aux Flots

Hôtel-restaurant situé à 2 minutes des plages et 5 minutes d'une pinède.Nous sommes ouvert toute l'année. (http://www.cuisine-francaise.com/fiche-restaurant-face-aux-flots-la-tranche-sur-mer.htm)

Doen mannen. Gewoon doen. Hou er wel rekening mee dat dit prijzen van in 2006 zijn, dus als het restaurant nog bestaat dan vermoed ik dat de huidige prijzen (2022) een ietsje hoger zullen liggen.
Stap in die wagen en rij nu naar La Tranche (sur mer, wel te verstaan), volg richting “phare” (da's Frans voor 'vuurtoren') en je komt er wel.
Zondagavond gesloten.

En, wat opvalt, wij zijn gezwicht voor de mosselen (in witte wijn en mét look - veel look-), en zij, van dat restaurant, vermelden dat gerecht niet eens op hun kaart...

Het strand vlakbij blijkt ook nog eens geschikt te zijn voor alle soorten van vlieger toestanden (kites, in het mooi Nederlands).
Alleen, er zitten nog al wat zandvlooien. Die moet je er wel bij nemen. Maar de mosselen maken alles weer goed.

Zo, wie tot hier gelezen heeft, die heeft karakter.
En wie de reis meegemaakt heeft herkent ongetwijfeld sommige situaties.
En andere weer niet.
Voorts wil ik nog even inpikken op een opmerking die ik regelmatig te horen kreeg na verspreiding van vorige verslagen: de kinderen komen nagenoeg niet aan bod in het verslag!
Tja, lieve kinderen, ik wil jullie nog sparen. Figureren in mijn reisverslag is niet altijd een godsgeschenk.
Maar toch, juffrouw M, omdat je zo aangedrongen hebt: hier dan een foto van jou terwijl je je favoriete bezigheid beoefent tijdens de reis.

Oh, wat gemeen van me.

Lieve dochter, het weze je vergeven. Je had net een jaartje Finland achter de rug en dat jaartje bleek voor jou nogal druk geweest te zijn.

En eerlijk is eerlijk: je had je slaap hard nodig. Ik hoop dat je desondanks toch nog genoten hebt van de reis en dat ik voorzichtig genoeg gereden heb terwijl jij nog in je warme nestje lag zodat je niet al te hard dooreengeschud werd.
Maar foei, je hebt wel die boeken niet gelezen die ik met veel zorg en moeite naar Finland gestuurd heb. Ja, zelfs niet dat sensatieboek van Dan Brown over die bloeddorstige albino. En spijtig, ook niet Da Chen's “Sounds of the River”. Ik hoop wel dat je dat laatste zeker ooit nog eens gaat lezen. Mooi Engels en mooi, aangrijpend verhaal.
(ISBN 0-434-01065-0)

En hier komt ie dan: Hoe schrijft men nu precies “piereneejen”?
Ik weet het nog. En jullie?

En, niet te vergeten Secretum van Monaldi & Sorti werd uitgegeven
bij: Cargo/De Bezige Bij
ISBN: 9023415795
Vertaler: Jan van der Haar

En om af te sluiten: deze wilde ik jullie écht niet onthouden. Ik persoonlijk vind dat een pracht van een foto. Ik heb hem “man met hond” gedoopt. Mezelf beter voorstellen is schier onmogelijk.

Mijnheer R: u bent waarlijk een getalenteerd fotograaf !

EINDE !